

meget kunstig Wei, det ærede Medlem har dannet sig sit Syn paa dette Lovforslag, er jeg tilbøielig til at tro. Forøvrigt maa jeg tilstaa, at ved den Maade, hvorpaa Forhandlingen er ført, ganske væsentlig af det ærede Medlem, og tilbøielig ogsaa igaar, har det været mig paafaldende, i hvilken Grad denne Behandling ligner en 1ste Behandling, og hvilken Feil vi have begaaet her ved ikke at lade et Lovforslag som dette undergaa en virkelig 1ste Behandling, hvor de principielle Indvendinger komme frem. Nu komme de ved 2den Behandling, og de komme paa en Maade og i et Omfang, som jeg maa sige maa være meget uventet for den, der har siddet længere Tid her i Folkethinget. Jeg vil tro, det er Dissenterne, der have havt Ordet hidtil, og at de kun have udtalt deres egen Mening, og jeg tror, at dette gjælder særlig om det ærede Medlem, der nu havde Ordet. Jeg maa tilstaa, at det, at dette Lovforslag skulde indeholde en Skattereform, ikke er faldet mig ind, og jeg tror ogsaa, at denne Anskuelse er urigtig. Det ærede Medlem tilspøiede oven i Kjøbet, at denne Skattereform skulde smugles ind. Det ærede Medlem har ikke siddet ret længe her. Der er bleven mindet om, at for 9 Aar siden havde et Udvalg enstemmig forlangt denne Reform. Den er gjentagne Gange, om jeg ikke husker feil, forlangt eller paafaldt af Finantsudvalget — jeg veed ikke, om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har deltaget deri — den har været paafaldt af Landstinget. Man har troet, at Lovgivningsfaktorerne vare enige i Synspunktet for denne Sag, og nu høre vi paa en Gang, at det er en høist farlig Historie. Her er Tale om en stor Skattereform, om at lægge en ny Stat paa, om at eftergive direkte Skatter og lægge noget Tilsvarende over paa de indirekte Skatter! Men der er jo dog ikke Spor af Stat i denne Lov. Det, der opkræves til Dækning af Sindsfygeudgifterne, er ikke Stat; Udgiften til Sindsfygeanstalterne — og det vil jeg bede de Herrer lægge Mærke til — har altid været en Udgift til Statskassen. Det ærede Medlem gik ind paa at tale om Principerne for Fordeelingen mellem Staten og Kommunerne, og der kan være noget Rigtigt i, hvad det ærede Medlem sagde, men der er dog een Ting, som jeg tror, man maa kræve; man maa kræve, at Provindserne eller Kommunerne, hvem man overdrager Baretagelsen af de økonomiske Anliggender, have nogen Indflydelse, i det Mindste Spor af Indflydelse paa Styrelsen eller paa Bevillingerne til dette Diemed. Det gjælder om Medicinalvæsenet og tilbøielig om Politivæsenet, hvor man bevilger Bønningerue,

men jeg vil gjøre de Herrer opmærksomme paa, at til Sindsfygevæsenet har man fra Først af gjort det til en Stats Sag i den Forstand, at Staten har forestaaet Opførelsen, har bevilget Midlerne til Bygningen, har overtaget Bestikkelsen af Embedsmændene og Kontrollen med Styrelsen. Det være sig nu provindsielle Anstalter eller andre Anstalter, saa skulle de Herrer ikke kunne paavise, at Staten har givet enten Provindsen, Amtet eller Kommunerne Stygge af Indflydelse paa Styrelsen af Anstalterne, og naar det ikke er Tilfældet, hvad har Staten da gjort? Den har bygget Anstalterne, der ere Statsanstalter, og de have havt Karakteren af Statsanstalter. Det har ogsaa et Medlem af Udvalget meget godt set. Det ærede Flertal siger i Betænkningen, at naar den tilføjede Statsdrift efter Lovforslaget træder i Kraft, vil det være naturligt, osv., men der have de Herrer taget feil. Statsdriften er traadt i Kraft; det har været Statsdrift hidtil. Man har kun fundet det hensigtsmæssigt at paalægge Kommunerne at udrede Afgiften. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har set det ganske klart, thi han siger, at paa den anden Side hverken Staten som saadan eller selve Sindsfygeanstalterne ville vinde det Allermindste ved en saadan Foranstaltning. Det er selvfølgelig fuldstændig rigtigt. Og hvorfor? Fordi Staten har taget Alt og Sindsfygeanstalterne faaet Alt; de staa som Statsanstalter, men man har paalagt Kommunerne, Byerne og Landet, og ikke, som det ærede Medlem siger, Hartkornet, at udrede Bidrag til dem. Det er vist en Tilfældighed, at man er kommen ind herpaa. Det skete netop, fordi man begyndte med provindsielle Anstalter. Man begyndte med den jydskke Anstalt efter Forlangende af de jydskke Stænder. Vi havde den Gang stærkest Forfatning, men manglede provindsielle Kasser. Man gik den Wei at sige: Det skal opkræves gennem Provindsjerne, gennem Kommunerne; vi kunne senere gjøre Forholdet om. Saa kom man til Nerne og byggede en Anstalt der, og saa opkrævede man hos Nerne for denne Anstalt. Dernæst kom man til Anstalten i Viborg, og den blev fælles for Sjælland og Nerne, og saa opkrævede man til den for hele Landet, undtagen i Kjøbenhavn, og her ere vi komne ind paa dette nydelige Skuffesystem, som vi ikke kjende paa noget andet Omraade, nemlig at man opkræver i Sjælland til den ene Anstalt, i Sjælland og paa Nerne til den anden og endelig over hele Landet med Undtagelse af Kjøbenhavn til den tredje. Men derved, at Staten paalægger Kommunerne at udrede Udgifterne til en Statsanstalt, blive de Penge,